

SZENDI Nóra

Ottfelejtett tárgy

(részlet a *Természetes lustaság* munkacímű regényből)

Az infúzió hangtalan csepegése néma metronómként szdelte az időt.

Fekve, a szeme sarkából épp rálátott. Másodpercenként nagyjából egy csepp. Számolta a másodperceket, hogy percenként hányat pislant. Mindig elvesztette a fonalat vagy becsukódott a szeme. Fölötte a mennyezet úgy ötször magasabban húzódott, mint a fürdőszobáé. Kifakult, széttágult a tér, mint egy túlmosott alsónadrág. Az ágy két irányból, középtájjra lejtett, a dereka puha teknőbe simult. Időnként szarszag legyintette meg. Vagy csak képzelte, nehéz volt eldönteni.

Miután infúzióra csapták, rosszabbul érezte magát, mint az elmúlt napokban bármikor. Kórházba került, vagyis ellenséges vidékre, ahol az ember lehetőség szerint nem kér, úgyis kérés nélkül tömnek bele mindent. A szükség most megtörte konokságát. Hányingere volt saját papírszáraz szája szagától. Érezte, hogy el fog ájulni. Vízért nyöszörgött. Nyomorúságos látványt nyújthatott. A mellette fekvő azt mondta, szól a nővérnek. Nagy sokára kedélyes, kötözöttsonka-forma nő tornyosult fölé.

Szomjas? Azt meghiszem, paskolta meg a karját biztatón, és egy nedves gézt dobott az arcára, majd faképnél hagyta.

A mellette fekvő szövegelt valamit, hogy először rossz, aztán jó lesz, ő pedig homályosan olyasmikre gondolt, hogy ha szomjan döglük, legalább bajba sodorja ezeket a rohadékokat, aztán még homályosabban arra, hogy itt ilyesmivel soha senkit nem lehet bajba sodorni, nyilván a beteg hibája. Ő a beteg. Ő most egy beteg. A csuklóján fehér műanyag karkötő a nevével, a születési dátumával és az ágyszámával. Mint az a biléta a tehének fülében.

Különben a mellette fekvőnek igaza volt, később tényleg jobb lett. Épp ez a később volt történőben. Magához tért, figyelte az infúzió csepegését, a magas mennyezetet keresztülszelő repedést. Fogalma sem volt, milyen nap lehet, és mióta van itt. Úgy rémlett, ezelőtt már máshol is volt. Talán egy másik napon, talán ugyanaznap, csak reggel. Vagy délután. Emiatt a buzi nyár miatt nem lehetett normálisan megállapítani. Álltak a napszakok, veszteglő kocsik a forgalmi dugóban. A nő, aki vért vett tőle, még korábban, zsémbes hangulatban volt. Zsörtőlódott, hogy ilyen állapotban minek kellett ennyit várni. Megkérdezhetette volna, milyen állapotban, mennyit és mihez képest, és főleg mire, de inkább nem mondott semmit. Amikor a nő a vénájába bökte a tűt, hosszan behunyta a szemét, aztán laposra eresztett pillája alól nézte, ahogy a vére sűrűn megtölti a fecskendő. Egy pillanatig arra gondolt, hogy elrántja a karját, kiszalad a tű, és a mogorva picsa arcába fröccsen a vér. Ismét lehunyta a szemét. Rosszul van, kérdezte a nő olyan hangon, amire nem volt ajánlatos igennel felelni, jöllehet rosszul volt, de nem a tű miatt. Azt mondta, nincs. Hordágyon szállígtatták, nyilván, mert nem volt kedvük kivárni, hogy a maga tempójában csoszogjon innen oda, onnan ide.

Figyelte az infúzió csepegését, a magas mennyezetet keresztülszelő repedést. Fogalma sem volt, hol van. Egy kórházban, persze, de azon belül. Óvatosan elfordította a fejét. Mellette egy hatvan pluszos, kopaszodó, kockás pizsamás, pocakos, pulykatokás figura olvasta a Nemzeti Sportot. Bizonyára ez mondta, hogy később jobb lesz. Ettől megkérdezhetette volna.

Visszafordította a fejét, nézte tovább az infúziót. Már alig maradt az alján. Ennyi gedvát be-lépumpáltak, ezek szerint. Valami haszna lehetett, egy kicsivel kevésbé fájtak az ízületei meg a tarkója.

Felébredt, mondta kedélyesen a pulykatokás.

Róla beszélt, vagyis neki. Gyorsan becsukta a szemét.

Jobban van, érdeklődött a szomszédja.

Szorosabbra zárta a szemét. Legalább a kórházban miért nem hagynak nyugtot az embernek. Békén eldöglődött a csempén, jó, idehozták, ha idehozták, bizonyára azért, mert nagy volt a baj, talán meg is halhatott volna (szerette volna ezt gondolni), idehozták, vagyis nem is ide, hanem máshová, onnan megint máshová vitték, aztán megint máshová, rendben, hordágyon, elvont, mondhatni, hagyta, szurkálták, vizeltették, gyötörték, röntgenezték, legalábbis valószínűleg, vagy valami ilyesmi, ultrahang, bekenték ilyen sikamlós gecivel, akkor az lehetett, és közben pofáztak, kérdezték, fogdosták, napok óta az a hosszúkás tárgy volt, ami ottfeljejtődött a fürdőszobában, csak immár gyakorlatilag közkezen forgott. És akkor most ez a kockás pizsamás, joviális fasz, ez a tipikus ágyszomszéd, jóllehet még sosem volt kórházban, és sosem volt ágyszomszédja, de látszott, hogy kifogott egy éppen ilyet, azt kérdezi, hogy jobban van-e, hát pont az ilyen infúzió fityegő, eldől partvisként heverő embertárgyaktól érdemes ilyeneket kérdezni, hogy mázólnak be fülig szarral.

Ne aggódjon, folytatta a pulykatokás. Bágyadt számonkéréssel felé pislantott, mutatva, hogy nem aggódik.

A főorvos úr majd mindent elmond vizitkor, mondta biztatón a pulykatokás.

Bármiféle főorvos úr baszott vizitelt, valami ápolók jöttek estefelé. Addig még egyszer ki kellett mennie könnyíteni magán, de az infúziót csak sokára szerelték ki belőle, kórházi dolgozót pedig közel s távol nem látott. Miért nem szól, dorgálta egy arra tévedő nővér, ez most egy hidrogénezett, tüsi hajú volt, egy kisebb darab sonka, ő pedig azt gondolta, hogy mégis hogy a pállott gennyes faszcsimpába szólt volna vénával egy fogasszerű szarhoz kötve. A tükröt ezúttal el tervezte kerülni, de óvatlan volt, és még elég kába, zihálva kapkodta a levegőt, nem értette, ki lehet az a kinyúlt Nightwish-haspólós idióta, aki a nyomában ténfereg. Nehéz volt eldönteni, hogy a kórházi tartózkodása előtt nézett ki szarabbul, vagy mostanra ért le a mélypontra, Bardi Bandi trikója mindenesetre sokat rontott a helyzeten. Míg visszafelé csoszogott, időnként a falba kapaszkodva, elképzelte, hogy az a szelep, vagy hogy hívják azt a műanyag kupakot, amit a könyökhajlatába építettek, beleakad valamibe, ő elrántja a karját, ez mondjuk nem túl reális, az átlagsebességét tekintve, szóval akkor inkább elvágódik, és kiszakad a vénája. Vajon, ha akarná, megölhetné így magát? Persze nyilván megmentenék a rohadékok. Ma már, amikor ilyen kis kamerákat küldenek be az erekbe, biztos semmi perc alatt gyömöszölnek vissza egy kitépelt vénát.

Estefelé ápolók jöttek, és nagyjából húsz másodpercet szenteltek mindenkinek. A betegek megelégnültek, ágyukból nyújtózkodva, kapálózva próbálták magukra vonni az unott pofájú ápolók figyelmét, akik különféle kórlapokat böngészve ógyelegtek az ágyak között. Akár az ágyszomszédja is lehetett volna az orvosa, egyebet ezek sem kérdeztek, csak hogy jobban van-e, aztán azt mondták, még megfigyelik, és majd meglátják. Megkérdezhetette volna, hogy mit, de inkább hallgatott. Volt köztük egy indiai főszer, eszméletlen hülyén beszélt, alig értette, mit mond, arra gondolt, ilyet is minek raknak ide, maradt volna ott a Gangesz-menti putriban a leprásokat abajgatni.

Elvonulásuk után a betegek egy életképesebbnek látszó csoportja, köztük a szomszédja, kikecmergett az ágyából, és közléptájt, egy asztalnál gyülekeztek. Fekve alig-alig látott rájuk, nem is nagyon érdekelték, csak a pusmogásukat és elfojtott vihorászásukat hallotta, időnként

valami síri nyöszörgést távolabbról, illetve egy méltatlankodva recsegő hangot, amely szépen megkérte az urakat, hogy fegyelmezzék magukat, ez itt egy kórház, nem kocsmá. Köhintések, elnézéskérese, pár pillanatnyi csend, aztán valaki suttogva, de tisztán hallhatóan, hogy gyerekek, komolyan kórházban vagyunk, nekem fel sem tűnt, majd pukkadózások. Aztán az egész előlről, puszogással, méltatlankodó recsegéssel, papucsok halk klaffogásával, az ágyakhoz visszatérések neszeivel, mind több közbevegyülő hortyogással, tüdő- és orrsípólással, lámpaoltással, még halkabb puszogással, még méltatlankodóbb közbesziszegéssel, még elhalóbb nyöszörgéssel, míg csak maga alá nem temette valami kásás kábulat.

Egy tú állt ki a vénájából.

Szép jó reggelt, üdvözölte vidáman a kötözöttsonka-forma nővér. Megrándult. A tú mellett kibuggyant a vére, bár nem úgy, ahogy tegnap elképzelte, vagy tegnapelőtt, szóval akkor, amikor. Csak végigpergett a paplanon. Bágyadtan szemlélte.

No, no, ne heveskedjünk, dorgálta meg a nővér. Ezt szorítsuk rá öt percig.

A nővér elcsattogott. Nem volt ereje szorítani. A tűszúrás után hagyta a gézdarabot, és utánanézett, ahogy a földre hull. Aztán még érezte, hogy elbillen a feje, és valami képtelen álmokulisszák közé zuhant. Egy vonaton lehetett, ülések sehoh, a földön mindenfelé deformált testű öregek heverték magatehetetlenül, és ahogy jobban megnézte, mindnek daganatok, gennyedző kelések borították a testét, az egyiknek a vállából nőtt ki egy hatalmas, mintha két feje volna. Egyszerre tudta, hogy ezek őt is megfertőzhetik, és nekilódult, szerelvényről szerelvényre iszkolt, és közben azt kezdte érezni, hogy valaki követi, és tényleg követték, hőmpölyögtek utána, fejhangon röhögtek, fogdosták a saját keléseiket, az ablakon át meg valami sivatagos táj látszott, a vonat száguldott, a tarkójában zakatoltak a kerekai, és csak nem akart véget érni, ő pedig tudta, hogy kiugrik vagy sem, mindenképp meghal.

És te, aszongya, nagypapi, be fognak nyúlni a seggedbe, hallotta a háta mögül, majd pukkadózó vénembervihogást. Mondom neki, hogy beszélsz te, ezt nagyanyád meghallja, kapsz a fejedre.

A félálomból az ébredés felszínére bukott. Valakik ordítva suttogtak felette, mellette, valahol a dobhártyája közvetlen közelében. Csipásan kihunyorított az alatta képződött veríték-tengerből. A pulykatokást látta vág kedéllyel bólogatni.

Mondom neki, honnan veszed ezeket, anyádék mondták, hallotta a beszélgetőtárs hangját a másik oldaláról. Aszongya, nem. Aszongya, csak úgy tudja.

A pulykatokás a gyerekek bölcsességéről szövegelt valamit, ő meg arra gondolt, hogy vajon neki is be fognak-e nyúlni a seggébe, és ha igen, mikor. Lehet, hogy egyenesen a seggészetre került, vagy hova, biztos van valami latin neve. Sietve a takaró alá tolatott, mintha ezzel elodázhathatná a kérdést. De legfőképp azt, hogy a taták észrevegyék a felébredését. Kint távolabbról csörömpölés, klaffanások a linóleumon, pakolászások, beszélgetésfoszlányok. Meg-megélenkülő tatavihorászás. A takaró alatt bekebelezte a saját szűrős hónaljszaga és meghatványozódott testmelege. Megpróbálta csak az orrát kidugni, de vagy rossz szögben nőtt a fejére, vagy ő volt szimplán béna, esetleg mindkettő, mert mindig a fejből is kilátszott valami darabka, és ez zavarta. Azért is, mert vagy pont a szemgolyóját nyomta a paplanszegély, vagy a fülét csiklandozta. Elhatározta, hogy lesz, ami lesz, kidugja az egész fejét. Teleszkópként kiemelkedett orrközépig, és körbepászta. A tőle jobbra lévő szomszédja az ágy szélén lógatta a lábát.

Marikámmal meg már tudod, hogy vagyunk, mondta épp a pulykatokás. Öregesen. Bár azt mondják, így is lehet csinálni, minden további nélkül. Csak meg köll szokni. Ha fiatal volnék, csinálnám is, ne félj!

Visszább tolatott.

Mikor a porckorongsérvem volt, folytatta a pulykatokás, még nyócvanba, talán nyócvanegybe, Marikám ezt jobban tudná, olyan az agya, mint az öröknaptár, na, hát akkor még ugye erőm teljében, feküdhettem heteket az ágyban, azt hittem, megzavarodok. Próbálom elkapni Marikámat, csak a ruhája szegélyét, ugyan települjön már fölém ez a drága jó asszony. De hát tudod, hogy van ez, a női szigor, hogy mi jut eszembe betegem, eridjek. Mondom neki, hát milyen betegápoló vagy te, édes Marikám, hagyod itt szenvedni ezt az elkárhozott lelket.

Vihogtak.

Hajajaj, nekem is nagy természetem volt, sóhajtott a láblógató. Volt, volt, hát éppen még pislákol azért, ha nem is a régi fényibe!

Vén kecske is megnyalja a, na majmontam, micsodát, kontrázott a pulykatokás. Vihogtak.

Na ez a tragédia, mondta a láblógató, a nőknek mindig hamarabb megy el a kedvük. Milyen harcaim voltak evvel, te, Erzsikém bejelentette, hogy külön ágyat akar, mert ő most már klimaktál, neki elege volt a házaseletből, hagyjam őt békiben. Egy francokat, azt mondom neki, most kezdődik csak az igazi muri!

Vihogtak. Elképzelni sem tudta, mikor bújhat elő. Ha előbújik, azt hiszik, hallgatózik. Ha ott marad, azt hiszik, hallgatózik. Ugyanakkor nem bírta a hőséget, de a taták szexuális életének részleteit is egyre kevésbé. Becsukta a szemét, és egy a tőle telhető legváratlanabb és -gyorsabb mozdulattal kicsapta a fejét a takaró alól, mint aki álmában hánykolódik.

Nem történt semmi. Óvatosan megeresztett egy sóhajt.

Feküdj vissza, Nácikám, mondta a pulykatokás, jön a mi Erika nővérünk, majd ad neked! Bár adna, én nem állnék ellen, vihogott Nácikám.

Kisandított a szemhéja résén.

Erika nővér jött, egy reggeliskocsit és két jól fejlett csöcsöt tolvá maga előtt határozott léptekkel. Nem lehetett tovább halogatni, el kellett játszania a felébredést. Az jó kérdés volt, hogyan, neki sosem voltak ilyen jellemző ébredőmozdulatai, hogy nyújtózás, szemdörgölés, meg amiket mások szoktak csinálni, már ha tényleg szoktak, és nem csupán a filmekben. Nem sok mindenkit látott felébredni, vagy ha igen, nem jegyezte meg. Lehet, hogy a saját mozdulatait is csak szimplán elfelejtette, mert annyira említésre méltatlanok voltak. Kinyitja a szemét, bután néz, rájön, hol van, felkel. Valami ilyesmi. Szóval ezt csinálta. Kinyitotta a szemét, nézett, ahogy tudott, aztán feljebb vergődött az ágyban. A taták ügyet sem vetettek rá. A tőlük telhető peckességig igyekeztek csévelni petyhüdt testüket, és villogó szemüveggel kísérték Erika nővér útját.

De jó kedvük van megint Pali bácsiéknak, szólt oda a közeledő Erika nővér, akinek pont olyan ütemben és kilengésekkel mozgott a csöcse ebben az előnytelen kórházi cuccban, hogy nehéz volt nem bámulni, ha felettük az Erika nővér feje beszélt az emberhez. A takarójára sütötte a pillantását, de valahogy az az érzése támadt, hogy akaratlanul is bekerült a Pali bácsiék halmazába, hogy ide van ékelődve Pali bácsiék közé, és most már a Pali bácsiékat érintő valamennyi esemény keresztüldübörög az ő ágyán is.

Hát kinek ne volna jó kedve, ha kegyed itt megjelenik, fuvolázta Nácikám.

Laposan felsandított a hármuk ágya előtt leparkoló Erika nővérré. Végül is nem volt oda különösebben a nagy csöcsökért, pláne nem egy ilyen trampli nőn. Csizmadia Emőke óta különösen undorodott tőlük. Mondjuk, előtte és közben is.

Jól sejtem, hogy én még mindig kegyelemkefíren tengődöm, kérdezte nyakát nyújtogatva Pali bácsi a hóka kenyérkaréjok és Erika nővér egésze között járatva vágyódó tekintetét.

Jól sejti, mondta Erika nővér, pénteken kap először szilárd táplálékot. Mellei megrezzentek, ahogy átnyújtotta Pali bácsinak a reggelit.

Édes jó istenem, sóhajtozott Pali bácsi, kefirgombák nőnek a gyomromba. Nem lehetne valahogy elintézni, Erika nővér, maga olyan szigorú.

Pali bácsi, én szoltam, mondta Erika nővér, de úgy, hogy attól még benne is felpiszkálódott valami, hogy itt farkastörvények uralkodnak.

Hát, ha ember embernek farkasa, mondta Pali bácsi megadón, akkor nekem a drága Erika nővér a farkasom.

Egy újabb mellrezenés. Kicsit ügyetlenül vette el a hányásszínű, fedeles műanyag tálcát.

A tálcán elhelyezett kést, szalvétát, tányért, kenyeret, kockavaját és teát bámulta az ölében, és arra gondolt, milyen undorító, hogy meg tudta baszni Csizmadia Emőkét, és hogy vajon megbaszná-e most, ha soha többet nem jönne senki más, és hogy ehhez képest az Erika nővér még egészen nőformájú.

Magáé is elég fapadosnak néz ki, szólalt meg Pali bácsi a látótere szegélyén.

Oldalra sandított. Pali bácsi hozzá beszélt.

Eléggé, mondta.

Próbálta széttrancsírozni a kockavaját a kenyerén. Nem sikerült egyenletesen. Egy kicsit megmaradtak a vajcsücskők, a kockaforma. Ez némiképp zavarta, de nem akarta széttrancsírozni a kenyeret is.

Maga sem az a dumagép, jegyezte meg kedélyesen Pali bácsi. Körülnézett. Oldalra sandított.

Nem igazán, mondta.

Sebaj, majd kiegészítjük egymást, vigyorgott rá Pali bácsi olyan fejfel, mintha valami rokonszenves jelenséget látna. Üdvözljük szerény kis klubunkban. Ne aggódjon, mellettünk nem fog unatkozni. Én vagyok a belgyógyászok kedvence, a zsákos Pali bácsi, akinek már készül a szobra itt az épület előtt, az a mogorva, ronda vénember meg ott, a másik oldalán, az a Náci bácsi.

Eszed tokját bácsizzad, papa, vihogott Náci bácsi a mutatóujját lengetve, mindjárt masnit kötök az oldalfityegődre!

No, látja, ilyen, vihogott Pali bácsi is, alig lehet megmaradni mellette.

Mondja ezt az, aki egész nap rózsailatfelhőben lebeg, kontrázott rá Náci bácsi. Pukkadoztak.

Túl sok minden hangzott el egyszerre. Zavartan sandított hol jobbra, hol balra.

Oppardon, nem akartuk magába fojtani a szót, szabadkozott Pali bácsi.

Belém, kérdezte csodálkozva, szinte megrettenve, mert fogalma sem volt, melyik lehetett az a szó, amit beléfojtottak, ha mondott egyáltalán bármit is.

Igen, látja, maga itten majd belegebed a közlésvágyba, mi meg úgy telebeszéljük a fejét, hogy azt is elfelejti, amit elkezdett, mentegetőzött Pali bácsi, Náci bácsi meg valami olyasmit göcörészett maga elé, hogy rettenetes vénember.

Tessenek rendesen pótolni a folyadékot ebben a melegben, szólt oda Erika nővér visszafelé suhantában. Maga különösen figyeljen oda, lengette meg a mutatóujját őfelé.

Sietve a szájához emelte a műanyag bögrét. Erika nővér távolodó segge, vagyis hát csípője, ami a seggét mozgásba lendítette, a melleihez hasonlatos módon ugrált jobbra-balra.

És magát mi szél hozta erre az ötszillagos üdülőhelyre, érdeklődött Pali bácsi.

Behoztak, mondta. Mentővel, tette hozzá, hogy egy kicsit bőbeszédűbbnek tűnjön.

Ó, hát az nem tréfadolog, bólogatott Pali bácsi. Mondta, hogy hát az nem. Semmi sem jutott eszébe. Legfőljobb balsejtelmet érzett, hogy Pali bácsi és Náci bácsi alig várják, hogy megoszthassák, ők miért vannak itt. Mint akik visszatérő vendégek. Mintha szórakoztatná őket, hogy itt lehetnek.

Nem cukros, érdeklődött Náci bácsi.

A teába kortyolt.

Eléggé, mondta.

De szed rá Metformint, érdeklődött Náci bácsi.

Mit, pillantott fel zavartan. Azt is kérdezhetne volna, mire, de lehet, hogy azt kellett volna kérdeznie, tessék.

Nekem régóta magas, folytatta Náci bácsi, de ez a pirula elég jól rendben tartja. Elájult, ha szabad megkérdeznem?

Végül is, mondta.

Na, mondta Náci bácsi diadalmasan, hát akkor most beállítják magának az inzulinját vagy a gyógyszereit, és élheti világát!

Náci bácsi tud valamit? Lehet, hogy ilyen cukorsokkot kapott, de mitől, Bardi Bandi baracklevétől? Akkor minek adnak neki cukros teát? Lehet, hogy infúzióban töltötték belé az inzulint?

Maga szerint cukros vagyok, pillantott Náci bácsira.

Most mondta, bámult vissza meglepetten Náci bácsi.

Véletlen volt, vágta rá. Ezt mintha tréfásnak találták volna.

Majd az okosok megmondják, szólt közbe Pali bácsi.

A reggeli vizitkor a tegnap esti brigádnak csaknem a duplája érkezett, élükön Erika nővérrel és egy fazonnal, aki arra a bulldogábrázatú kereszténydemokrata politikusra emlékeztetett, amelyiket annyit látta ájtatoskodni, ha álmatlanság vagy végunalom okán parlamenti közvetítést nézett, a nevét elfelejtette. Egy csapat bámész orvostanhallgató is, közülük kettő csaj, bóklászott mellettük. Úgy mustrálgatták a májfoltos karú, pizsamás trotlikat, mint valami különös, ittrekedt ősgyíkokat a hullóházban. Az ősgyíkok redőzött, pikkelyes nyakukat nyújtogatták.

Van zsákomban minden jó, danolászta hamiskás ábrázattal Pali bácsi, elsősorban Erika nővérnek, és még mielőtt az odaérhetett volna, szinte kérkedő mozdulattal húzta le a takarót püffedt hasáról, amelyről egy láthatólag dugig telt zacskó lógott. Elfördította a tekintetét. Az orvostanhallgatók érdeklődve közelebb nyomultak.

Látott már ilyen termelést, büszkélkedett Pali bácsi, kész sztahanovista vagyok!

Az orvostanhallgató-lányok vihogtak, a bulldogképzű főorvos úr morranva odakedélyeskedett valamit, Erika nővér évődött. Pali bácsi majd kicsattan az egészségtől, Pali bácsi húsz évet letagadhatna, le a kalappal Pali bácsi előtt, maholnap már a lányok után fog futkosni. Mihelyt vége a vizitnek, kap egy szép, vadonatúj zsákot.

Hirtelen tudatosult benne, hogy még csak Bardi Bandi Nightwish-es pólója sincs rajta, rejtély különben, mikor kerülhetett le, nyilván álmában, és nyomorúságosan szőrtelen tyúkmellkasát mutogatja ezeknek a joviális, vasárnapi ebédesdit játszó hóhérok. Nyakig húzta a takarót, és lejjebb csúszott, mint aki azt reméli, elkerülheti a figyelmüket.

Mi is volt a panasz, kérdezte Erika nővértől a mélyharapású főorvos úr, őfelé biccentve a fejével. Erika nővér mintha nekrofilíát emlegetett volna. Ő a baltásra gondolt, hogy mit csinálna a főorvos úrral. Jó, Erika nővért életben hagyná. A főorvos úr a kórlapját tanulmányozta. Áhá, igen, igen, dűnnyögte. Elég alacsony a géeferszintje. Ez a céerpé sem valami szép. Kálium, kalcium, ühüm, hűgysav, na, igen. A kórlapot böngészve csóválta a fejét, mintha szigorú osztályfőnök mustrálná bukásra álló diákja jegyeit, amelyekről persze kizárólag a diák tehet. Adjanak neki húsz százalékos mannitolinfúziót. Hogy érzi magát?

A főorvos úr orra tövében egy bibircsók nőtt, annak a közepében pedig egy lyikacska nyílt. Ahogy belenézett a lyikacskába, belezúmoltt és koncentrált, észrevett egy aprócska kinő-

vést. És ahogy még jobban megnézte azt a kinövést, észrevette, hogy az egy miniatűr főorvos úr, amely egészen picike papírokat tanulmányoz. Nyilván ennek a miniatűr főorvos úrnak is lehetett az orrán egy még apróbb főorvos úr, aki még kisebb papírokat tanulmányoz, és így tovább.

Hall engem?

A főorvos tekintete kiszorította a látómezejéből a bibircsókot.

Igen, mondta, mert az előbb is hallotta, csak úgy vélte, a főorvos úr az Erika nővérhez intézi a kérdést, neki pedig nincs vele dolga.

Remek, már aggódtam, hogy a fül-orr-gégészetre is be kell utalnom, mondta a főorvos úr. Többen kuncogtak, ezek szerint ez tréfa volt. Ő nem nevetett. Elképzelt egy fülorrot, egy orrot fülekkel, amelyek húsos szárnyakként sarjadnak a két oldalán.

Még bágyadt, mondta lágyan Erika nővér, a tegnapot szinte végigaludta. Hát persze, mormogta a főorvos úr, de mintha ezt is leheletnyi megrovással, hogy itt egyesek csak lustálkodnak, míg más dolgozik. Megmérte a vérnyomását, és azt mondta, magas, meg azt is, hogy még megfigyelik, és majd meglátják. Ezek szerint tehát még mindig nem látták meg.

Derkovits Gyula utca

